

РЕШЕНИЕ

№ 1139

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО Ш ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Десислава Ст. Чернева

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело
№ 20211100505844 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Част втора, Дял втори, Глава двадесета от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на ищеца П. Й. Д., действащ чрез адв. В. А. В. от САК, срещу съдебно решение № 20263683 от 30.11.2020г., постановено по гр. дело № 6325/2020г. по описа на СРС, 117 състав, в частта, с която е определен режим на лични отношения на бащата П. Й. Д. с детето Й.П. Д., родено на 18.10.2019г., в конкретно посочени части, в частта относно размера на присъдената за детето месечна издръжка за разликата над 150 лева до 220 лева, както и за началния момент на присъдената месечна издръжка за детето, считано от фактическата раздяла на страните – 01.01.2020г.

В жалбата са развити оплаквания за неправилност на постановеното решение, в обжалваните части, поради допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Въззивникът твърди, че решението на първоинстанционния съд е неправилно в частта, в която е определен режим на лични отношения между бащата и детето всяка първа и трета неделя от месеца от 09.00 часа до 19.00 часа, както и след 18.05.2021г. да има право да взема детето същите дни и часове, а след 18.06.2022г. да има право да го взема с преспиване всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09.00 часа до 19.00 часа, както и за по 20 дни през летата и за по 5 дни през училищните зимни ваканции, извън годишния отпуск на майката. Оспорва решението и в частта, с която е определено детето да прекарва рождените и именните си дни с майката, а на бащата е разрешено единствено да присъства в тези дни. Счита за неправилно решението с което е определено бащата да вижда детето до 18.05.2021г., тъй като не е посочен редът и начинът на този контакт. Поддържа, че

определеният от съда контакт е крайно недостатъчен. Излага също, че от съдебното решение не ставало ясно след 18.05.2021г. от къде бащата да взема детето и къде трябва да го връща. Счита, че неправилно съдът не е задължил майката да заяви в началото на съответната година за какъв период ще ползва годишния си отпуск, което счита, че създава предпоставки за злоупотреба. Твърди, че определеният от съда режим на лични отношения гарантира отчуждаване на детето от бащата. Поддържа още, че районният съд не е съобразил и нуждите на детето, като счита, че за възрастта на детето Й. те не надвишават 200 лв. на месец, които разходи следва да се разпределят между двамата родители. Оспорва, че нито една от страните не е заявила, че раздялата им датира от 01.01.2020г., а в исковата молба на майката е посочена дата 12.01.2020г. Не са направени доказателствени искания. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемата С. Ц. С. е подала отговор на въззивната жалба, с който я оспорва, като неоснователна.

По делото е постъпила и насрещна въззивна жалба от ответника С. Ц. С., чрез адв. Н. Б. от САК. Обжалва съдебно решение № 20263683 от 30.11.2020г., постановено по гр. дело № 6325/2020г. по описа на СРС, 117 с-в, в частта за определения режим на лични отношения на детето Й.П. Д. и бащата П. Й. Д.. Иска да се отмени първоинстанционното решение в обжалваната част и се постанови друг режим с прилагане на защитните мерки по чл. 59, ал. 8, т. 1 от СК. Претендира разноски. Не са направени доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 3, изр. 2 от ГПК въззиваемият П. Й. Д. не е представил отговор на насрещната въззивна жалба. Не е заявил доказателствени искания.

Воззивникът и въззиваема страна П. Й. Д., редовно призован, не се явява и не изпраща представител във въззивното производство.

Воззивницата по насрещната въззивна жалба С. Ц. С., редовно призована, в открито съдебно заседание лично и чрез пълномощника си поддържа въззивната си жалба и оспорва въззивната жалба на другата страна. В открито съдебно заседание от 24.10.2022г. заявява, че не поддържа искането посочено в насрещната въззивна жалба за приложението на чл. 59, ал. 8, т. 1 от СК, тъй като детето е навършило три години. В хода на устните състезания, чрез упълномощения представител pledира за изменение на обжалваното решение, само в частта относно режима на лични отношения, като бъде упоменато от къде бащата да взема детето и къде да го връща. Претендира разноски и представя списък по чл. 80 от ГПК.

Софийски градски съд, в настоящия си състав, участвал в заседанието, в което е завършено разглеждането на делото, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

С решение № 20263683 от 30.11.2020г. по гр. дело № 6325/2020г. по описа на Софийския районен съд, 117 състав, съдът е предоставил родителските права над Й.П. Д., роден на 18.10.2019г., за упражняване на майката С. Ц. С., при която ще живее, с право на бащата П. Й. Д. да го вижда всяка първа и трета неделя от месеца от 09.00 часа до 19.00 часа. След 18.05.2021г. бащата да има право да взема детето в горните дни и часове, а след 18.06.2022г. да има право да го взема с преспиване всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09.00 часа до 19.00 часа, както и за по 20 дни през летата и за по 5 дни през училищните зимни ваканции - извън годишния отпуск на майката. С решението си е задължил майката да уведомява бащата поне седмица предварително за часа и мястото за празнуване на рождения и именния ден на детето, като бащата има право да присъства на тържествата. Осъдил е бащата да заплаща за детето си чрез майка му месечна издръжка от 220 лв., считано от 01.01.2020г., ведно

със законната лихва за забава, като е отхвърлил иска в останалата му част. Допуснал е предварително изпълнение на основание чл. 242 от ГПК. Осъдил е П. Й. Д. да заплати на СРС държавна такса от 316.80 лв.

Първостепенният съд е формирал правните си изводи по спорните в настоящото производство въпроси относно режима на лични отношения между бащата П. Й. Д. и детето Й.П. Д., като и месечната издръжка на детето, като е съобразил събраните писмени и гласни доказателства, както и приложения социален доклад на ДСП „Оборище“ от 11.11.2020г.

От показанията при разпита на св. М.В.Б. – без дела и родство със страните се установява, че детето на страните живее с майка си при нейната майка, а бащата на детето живее сам в двустаен апартамент. Установява се, че страните са живели заедно до раждането на детето, а след това за кратко са живели заедно при майката на жената.

От показанията на св. М.Г. С. – майка на въззивницата по насрещната жалба и въззиваема С. Ц. С. се установява, че след като детето навършило 40 дни, страните живели две седмици в жилището на П. Й. Д., а за Коледните празници се преместили да живеят в жилището на свидетелката. Установява се, че въззивникът е напуснал жилището на 12.01.2021г., а след това е идвал да види детето на 25.01.2021г. и на 01.06.2021г. В показанията си свидетеля С. заявява, че бащата е дал за детето инцидентно два пъти по 100 лева.

Съдът кредитира обсъдените показания на свидетелите, като последователни и непротиворечиви, дадени под страх от наказателна отговорност, неоспорени и взаимно допълващи се.

Пред първата инстанция по реда на чл. 59, ал. 6 от СК е изслушана С. Ц. С., която е заявила, че живее с майка си в нейното жилище и има непреодолими разногласия с бащата относно детето. Заявява, че не се опасява от поведението на бащата спрямо детето, но изострените им отношения им пречат да постигнат компромис.

По реда на чл. 59, ал. 6 от СК, първоинстанционният съд е изслушал и П. Й. Д., който е заявил, че живее в жилището си и за една година три пъти се е виждал с детето.

Въззивният съд, на основание чл. 59, ал. 6 от СК, е изслушал въззивницата по насрещната жалба и въззиваема страна С. Ц. С., която е заявила, че от раждането на детето Й. живее с майка си в жилището □ в гр. София. Счита, че проблемът от страна на бащата е, че той не желае да се грижи за тяхното дете. Заявява, че тя работи в Пощенска банка като експерт, а знае, че бащата П. е шофьор и доставчик в Германия. Заявява пред съда, че от м. юни 2021 г. бащата се е прибирал два пъти в България, като и двата пъти ги е търсил да види детето за по няколко часа.

От първата инстанция са събрани писмени доказателства за доходите на страните, които съдът кредитира, като неоспорени.

В социалния доклад на ДСП „Оборище“ от 11.11.2020г. е отразено, че основни грижи за малолетния Й.П. Д. полага неговата майка, а тя получава помощ от своята майка. Детето живее с майка си в гр. София, ул. ****, в което жилище има обособена детска стая. При социалното проучване родителите са заявили, че са разделени от 02.01.2020г., а преди това са живели на семейни начала на адрес: гр. София, кв. „****“, в жилище, което е собственост на бащата на П. Д..

От въззивната съдебна инстанция е изискан социален доклад от ДСП „Оборище“, изготвен на 08.02.2022 г. В социалния доклад, след направеното социално проучване са отразени всички обстоятелства, които са представени и в доклада пред първата инстанция, като е добавено, че до началото на м. ноември 2020г. майката е

била в отпуск по майчинство, но се е върнала на работа като касиер в банката с месечно възнаграждение от 1150 лв., а П. Д. живее и работи в Германия от една година.

Във въззивното производство са приети като нови писмени доказателства квитанции за извършени плащания на таксите за детето Й.П. Д. в периода от м. 12.2020г. до м. 02.2022г., които са внесени в ДГ № 69 „Жар птица“. От тези доказателства не може да се установи от кого са платени таксите, т.е. дали разходите за обучението на детето са поети от майката, от бащата на малолетния Й.П. Д., или от трето лице.

Други относими към спора доказателства не са събрани от въззивната инстанция.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание.

Въззивната инстанция приема, че решението в обжалваните части е допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран, поради което няма произнасяне в повече от поисканото.

Съгласно чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, *но служебно правомощие има да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение*. В този смисъл са и дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в т.1 от Тълкувателно решение № 1/2013г. по тълк. д. № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС. Следва, че въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивните жалби оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила, а е задължен единствено да провери правилното прилагане на релевантните към казуса императивни материалноправни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване. Задължение на въззивния съд е да се произнесе по спорния предмет на делото, *като извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства и формира свои фактически и правни изводи*, като обсъди и своевременно заявените доводи и възражения на страните. Т.е. обект на въззивната дейност не са пороците на първоинстанционното решение, а решаването на материалноправния спор, при което преценката относно правилността на акта на първата инстанция е само косвен резултат от тази дейност (в този смисъл е приетото в мотивите към т. 2 от ТР № 1/2013г. по тълк. д. № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС).

I. По въззивната жалба на П. Й. Д. срещу решение № 20263683 от 30.11.2020г., постановено по гр. дело № 6325/2020г. по описа на СРС, 117 състав.

Въззивникът П. Й. Д. обжалва първоинстанционното решение в частта, с която е определен режима на лични отношения с детето Й.П. Д.. Обжалвал е и началната дата и размера на дължимата месечна издръжка за детето.

1. По отношение на режима на личните отношения съдът приема следното:

Правото на всяко дете да общува с неговите родители е основно негово право, закрепено както във вътрешното ни законодателство - чл. 124, ал. 2 от СК, така и в международните актове, по които Република България е страна – чл. 9, §. 1 от Конвенцията за правата на детето (КПД) и чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), където правото на детето за общуване с двамата му родители е проявление на правото на семеен живот. В този смисъл е последователната съдебна практика на ВКС (Решение № 480/06.07.2010 г. по гр. дело № 4313/2008 г., III г.о. и Решение № 51 от 13.03.2018 г. по гр. д. № 4092/2017 г., IV г. о.), а и на Европейския съд по правата на човека (Margareta a Roger Andersson v. SWE; Nuutinen v. Finland; Schneider v. Germany; Kosmopoulou v. Greece и Sylvester v. Austria). Връзката дете–родител, която е призната като право от двете конвенции цели да способства за правилното физико-психологично и социално развитие на детето като личност и да го предпази от развитие на синдром на родителско отчуждение в случай, че се приоритизира контакта само с единия родител. Поради изложеното и бидейки задължен да следи служебно за интереса на детето, съдът следва да установи такъв режим на детето с родителя, на когото не са възложени родителските права, че да му даде възможност за пълноценно общуване с него.

Едно от проявленията на пълноценното общуване е родителят да контактува с детето си в контекста на неговите ежедневни нужди, т.е. той да участва и в делниците му, но само в случаите, когато това не се използва за негативно въздействие чрез децата срещу другия родител, при влошени отношения между страните. От събраните гласни доказателства, признанията на страните и отразеното при социалното проучване на социалната служба по местоживеене на детето Й. - ДСП „Оборище“, съдът приема, че родителите не оказват негативно влияние върху детето, което да е по-различно от естествените процеси, които се наблюдават при този тип взаимоотношения между разделени родители. Съдът приема, че е в интерес на детето Й.П. Д., с напредване на възрастта на детето, да бъде съхранена и поддържана близката връзка с бащата.

Съдът намира, че постановеният от първата инстанция режим на лични отношения не представлява затруднение за детето, а и за част от периода на отношенията – до 18.06.2022г., възраженията на въззивника са загубили правна стойност. По отношение на обжалвания режим на лични отношения след 18.06.2022г. настоящият състав приема, че е в интерес на детето бащата да има право да го взема с преспиване всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09.00 часа в събота до 19.00 часа в неделя, както и за по 20 дни през летата и за по 5 дни през училищните зимни ваканции във време, което не съвпада с годишния отпуск на майката. Следва да бъде дадена възможност на бащата и да присъства на тържествата за празнуване на рождения и именния ден на детето, за което се задължи майката да уведомява бащата поне една седмица предварително за часа и мястото на провеждането им.

Твърденията на въззивника, че определеният от съда режим на лични отношения гарантира отчуждаване на детето от бащата. Действително в интерес на детето е да има по-широка възможност за общуване и осъществяване на пълноценни отношения с бащата, но в случая съдът съобрази пасивното процесуално поведение на въззивника, изразяващо в неявяването му в открито съдебно заседание (нито лично, нито чрез представител), довело до процесуалния пропуск от дадената му възможност за изслушване по реда на чл. 59, ал. 6 от СК, което е пречка въззивният състав да придобие преки лични впечатления за родителския капацитет на П. Й. Д.. Съдът е уведомил страната за последиците на чл. 161 от ГПК при неявяване без да са предоставени доказателства за наличието на уважителна причина, че може да приеме определеният от първата инстанция режим на лични отношения да е в интерес на

детето Й.П. Д..

Неоснователно е и възражението на въззивника, че следва да бъде задължена майката да заяви в началото на съответната година за какъв период ще ползва годишния си отпуск, тъй като така се създават предпоставки за злоупотреба. При установеното от въззивната инстанция бездействие на въззивника, съдът не може да приеме, че евентуалното уведомяване от майката в началото на годината, би било предпоставка за реални и по-чести контакти на бащата с детето. Отделно от изложеното, съдът не следва да поставя условие на който и да е от родителите, които биха се отразили на правоотношението между родител и работодател (Ноторно е, че някои работодатели не могат да посочат в началото на годината в кой момент на техен работник/служител ще му бъде разрешено ползването на отпуск през цялата календарна година).

Доколкото решението по настоящото дело не формира сила на пресъдено нещо, то при промяна на обстоятелствата, всяка от страните би могла да инициира промяна в определения режим на отношенията на бащата с детето (а когато между родителите има съгласие за такава промяна, то не е и необходима съдебна санкция, а може да се осъществява в удобни за детето и родителите време и място).

С оглед изложеното съдът прима за неоснователна въззивната жалба, с която се обжалва първоинстанционното решение за режима на личните отношения.

2. За месечната издръжка на детето съдът приема следното:

По отношение на определената началната датата от която се дължи месечната издръжка на детето Й.П. Д., съдът намира въззивната жалба за неоснователна, а постановеното първоинстанционно решение за правилно, като изцяло споделя изложените от първоинстанционния съд мотиви, към които препраща на основание чл. 272 от ГПК.

В исковата си молба С. Ц. С. е изложила твърдения, че П. Й. Д. е напуснал съвместно обитаваното от двамата жилище на 12.01.2020г., но от последното не може да се обоснове извод, че до тази дата бащата редовно е давал издръжка за детето си – в пари или натура. Нито пред първата инстанция, нито във въззивното производство са ангажирани доказателства от П. Й. Д., че е давал месечна издръжка за детето, вкл. и за периода от 01.01.2020г. до 12.01.2020г. Същевременно от отразеното в социалния доклад, при осъществяването на социално проучване изрично е отразено, че страните са разделени от 02.01.2020г., а преди това са живели на семейни начала в жилище, което е собственост на бащата на П. Д.. При липсата на доказателства бащата въобще да е давал каквато и да е издръжка за детето си, то определянето на началния момент за дължимост на издръжката е правилно и законосъобразно, доколкото майката е изявила претенции за такава от още по-ранна дата - раждането на детето, но в тази част първоинстанционното решение е влязло в сила, като необжалвано.

Първоинстанционният съд е определил размера на издръжката за детето Й.П. Д., като е съобразил критериите, установени в постоянната практика на ВКС и в частност тези посочени в т. 4 и т. 7 от Постановление № 5/1970 г. на ВС, ОСГК. Задължението за издръжка има абсолютен и безусловен характер, поради което инцидентното даване от бащата на две суми от по 100 лв. е неотносимо към размера на издръжката. Възрастта на ответника (навършени 48 години към датата на приключване на устните състезания във въззивното производство) и липсата на твърдения и доказателства за пречки да полага труд, както и минимално изискуемият праг на месечната издръжка - $\frac{1}{4}$ от минималната работна заплата за страната – чл. 142, ал. 2 от СК, обосновават извода, че П. Й. Д. има възможност да заплаща за детето си месечна издръжка от 220 лева, считано от 01.01.2020г. Потребностите на детето са обичайни за

дете на съответната възраст – осигуряване на нормални условия на живот, включващи закупуване на храна, дрехи, обувки и т.н., а грижите на майката са непосредствени и ежедневни, поради това паричното плащане от бащата следва да е в размер, който преимуществено да покрива останалите разходи за детето.

Неоснователни са и доводите във въззивната жалба, че районният съд не е съобразил нуждите на детето и те не надвишават 200 лв. на месец. Видно от известната на съда и публично достъпната информация на електронна страница на Националния статистически институт (www.nsi.bg) само годишната инфлация за месец декември 2022 г. спрямо месец декември 2021 г. е 16.9%. Т.е. ако към момента на постановяване на обжалваното решение със сумата от 220 лева е могло да се купят определени продукти/дрехи и т.н. за детето, то към момента на постановяване на настоящия съдебен акт, за същите материални блага следва да бъдат заплатени 257.18 лв. Съобразявайки ПМС № 497/29.12.2022 г. с което е прието, че минималната работна заплата за страната от 01.01.2023г. е 780 лева, то следва, че съгласно нормата на чл. 142, ал. 2 от СК минималният размер на издръжката за детето Й. не може да е в по-нисък размер от 195 лв. Ако бъде добавена и годишната инфлация към тази сума, то минималната издръжка е в размер от 227.96 лв., т.е. в по-висок размер от определения от първостепенния съд, в която необжалвана част решението е влязло в сила.

С оглед изложеното съдът прима за неоснователна въззивната жалба и в частта, с която се обжалва първоинстанционното решение за месечната издръжка на детето.

II. По насрещната въззивната жалба от ответника С. Ц. С. срещу съдебно решение № 20263683 от 30.11.2020г., постановено по гр. дело № 6325/2020г. по описа на СРС, 117 с-в, в частта за определения режим на лични отношения на бащата П. Й. Д. с детето Й.П. Д., съдът приема следното:

Съдът дължи произнасяне и по насрещната въззивна жалба, тъй като въззивната жалба не е била оттеглена от страната или върната от съда (арг. от чл. 263, ал. 4 от ГПК).

Насрещната въззивна жалба е неоснователна.

При неправилно първоинстанционно решение правомощията на въззивния съд са да реши спора по същество, като потвърди или отмени изцяло или отчасти първоинстанционното решение, но не и да го изменя (арг. от чл. 271, ал. 1, изр.1 от ГПК).

Неоснователно е възражението, че следва да бъде *изменено* обжалваното решение, като в съдебното решение бъде упоменато от къде бащата да взима детето и къде да го връща. Първоинстанционното решение е влязло в сила в частта, с която е определено, че майката упражнява родителските права, както и в частта, че детето живее при нея. Следва, че бащата дължи взимането и връщането на детето Й.П. Д. от и на неговата майка С. Ц. С.. За настоящото производство не е необходимо да се конкретизира адрес на който ще бъде извършвано предаването на детето, тъй като последното не е в интерес на детето, а и ненужно би ограничило както родителят, който упражнява родителските права, така и този с право на лични отношения. При съгласие на родителите предаването на детето може да се извърши на всяко място, а не само по местоживеенето на детето, но при липса на съгласие, спор не може да възникне, тъй като по силата на влязлото в сила решение детето живее при майката, която има заявен конкретен адрес, където е релевантното място за предаване на детето. Опасението на страната за евентуална бъдеща злоупотреба от родителя, който упражнява родителските права, е бъдещо несигурно събитие и е ирелевантно за настоящото производство, респ. за правилността на обжалваното решение.

При така изложените съображения и поради съвпадане на приетите от двете инстанции изводи, първоинстанционното решение е правилно и следва да се потвърди в обжалваните части, като за прецизност в диспозитива се впише изцяло изявената воля на съда.

III. По разносните съдът приема следното:

Поради неоснователност на въззивните жалби, на страните не се дължат разноси и съдът оставя без уважение искането, като неоснователно.

Така мотивиран, Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 20263683 от 30.11.2020г. по гр. дело № 6325/2020 г. по описа на Софийския районен съд, 117 състав, в обжалваните части, с които е постановено, че бащата П. Й. Д., ЕГН ***** има право на лични отношения с детето Й.П. Д., ЕГН *****, както следва: да го вижда всяка първа и трета неделя от месеца от 09.00 часа до 19.00 часа. След 18.05.2021г. бащата има право да взема детето всяка първа и трета неделя от месеца от 09.00 часа до 19.00 часа, а след 18.06.2022г. има право да взема детето с преспиване всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09.00 часа до 19.00 часа, както и за по 20 (двадесет) дни през летата и за по 5 (пет) дни през училищните зимни ваканции - извън годишния отпуск на майката. Майката С. Ц. С., ЕГН ***** е длъжна да уведомява бащата П. Й. Д., ЕГН ***** поне една седмица предварително за часа и мястото за празнуване на рождения и именния ден на детето Й.П. Д., ЕГН *****, като бащата има право да присъства на тържествата, както и е осъден П. Й. Д., ЕГН ***** да заплаща на детето си Й.П. Д., ЕГН *****, чрез неговата майка и законен представител С. Ц. С., ЕГН *****, месечна издръжка от 220 (двеста и двадесет) лева, считано от 01.01.2020г., ведно със законната лихва за забава.

В останалата част съдебно решение № 20263683 от 30.11.2020г. по гр. дело № 6325/2020 г. по описа на Софийския районен съд, 117 състав е влязло в сила, като необжалвано.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на П. Й. Д., ЕГН ***** и искането на С. Ц. С., ЕГН ***** за присъждане на разноси по въззивно

гр. дело № 5844/2021г. по описа на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав, като неоснователно.

Решението в частта за издръжката не подлежи на касационно обжалване, а в останалата част може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България, в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____